

«Ахъ тя, ахъ тя! Тя — ангелъ мой!
Защо, преди да я позная, падна?
Защо баща ми — прелѣститель твой?»
Проклятие!» — Словата страдни
смири дълбока жалъ. Той скочи,
отекна на вериги остъръ звънъ;
надъ езерото взоръ насочи
презъ малкото прозорче вънъ. —
Мракъ скри луната въ тъмни сводъ.
На планинитѣ тамъ надъ склона
изплува звезденъ хороводъ,
трептятъ срѣдъ езерното лоно
отблѣсъци — изгубени звезди.
Затворникътъ ги тамъ следи
и звездни сълзи тихо рони.
«Тъй чудна нощъ! Свѣтътъ — тъй чуденъ!
Мѣнятъ се свѣтлина и мракъ.
Ахъ, утре вече съ погледъ буденъ
не ще ги видя пакъ.
И както мракъ владѣе вънъ,
покрива всичко съ мъртъвъ сънъ,
така . . . » Той падна. Звънъ
отекватъ тежкитѣ окови,
и всичко тихо пакъ отново.

Простира мракътъ сѣнка черна —
на птица-исполинъ криле —
и лоното си нощъ безмърна
надъ цѣлата земя стелѣ.
Чуй! Задъ скалитѣ сладъкъ гласъ
проникна изъ нощта безбрѣжна,
тржбата горска въ тоя часъ
изпраща звуци нѣжни,
унася всичко въ сънъ дълбокъ,
и дремятъ сѣнни далнини.
Забравилъ жребия жестокъ,